

TÄÄHEKE

NR. II 1973

VEENE KIRJANIK
VIKTOR BOKOV

ALJONUŠKA LAUL

KUI KORD MÄEKS MA MUUTUKSIN,
NAGU MUISTNE VIIS,
MAA EES MAANI HÄRDALT MA
KUMMARDAKSIN SIIS.

KUI KORD PEAKSIN TÄHENA
KÄIMA TAEVATEEL,
SIISKI ÜKSKORD TAGASI
TULEN MAALE VEEL.

KUI SAAKS MINUST ALLIKAS,
TÄIS MIS KARGET VETT,
PÄEVAST PÄEVA LAULAKSIN,
LAULAKSIN SIIS, ET

ARMASTAN MA KODUMAAD,
TEMA METSI, MAID,
MIS JU LAPSEPÖLVES MULL'
NÕNDA ARMSAKS SAID,

ET NÜÜD KÕIK, MIS MINUL ON,
KODUMAALE TÖIN,
ET MA ÜKSNES TEMAGA
RÖÖMUS OLLA VÖIN.

HANDI KIRJANIK
PROKOPI SALTOKOV

PÕHJAMAA

KUHU AINULT VAATAN,
KÕIKJAL NÄEN VAID JÄRVI.
KUHU AINULT VAATAN,
SILM NÄEB SINIST VÄRVI.
SINIST VÄRVI. SEKKA
PAJUPUHMAH HARYAD,
KEL ON KÜLMAS TÜRRI
TÕUSNUD LEHEKARYAD.
PÕHJAMAA, MIS SEST ET
VÄHE SUL ON LEHTI, ROHTU,
MIS SIIS SELLEST, ET MORNID
LUMETUISUD JA TORMID
TÄIS ON VALGET OHTUI
OMETIGI, OMETIGI
SIIA TÕMBAB MIND.
OLE KÕIGE VAJAN SIISKI,
MINU PÕHJAMAA, MA SINDI

VALGEVENE KIRJANIK
JEYDAKIA LOSS

LAS KÜLMETAN SU PAKASTE KÄES,
LAS MÄRJAKS SAAN SU VIHMADE ALL,
LAS JANU TUNNEN IKKA SU EEST,
MINU KALLIS KODUMAA!

ET AINULT ISE EI KÜLMETAKS SA,
ET AINULT ISE EI NUKRUTSEKS SA,
ET AINULT ISE EI JANUNEKS SA,
MINU KALLIS KODUMAA!

Tõlkinud ANDRES JAAKSOO

Illustreerinud JAAN TAMMSAAR

KOMI KIRJANIK
VLADIMIR TIMIN

EMAKEEL

NAGU VEIKLEV RÕOMUS PÄIKSE-
LAIK
ON MU EMAKEEL.

LINNULAUL, MIL JUURES NUKKER
MAIK,
ON MU EMAKEEL.

SÕNDIS SEAL, KUS RUKIS KÕPSEKS
SAI,
MINU EMAKEEL.

LÄTTEVEENA HUULTE PEALE
JÄI
MINU EMAKEEL.

Toredasti kõlas!

Ükskord sügisel kutsus kasvatajatädi Eevi vanema rühma klaverituppa ja ütles: «Varsti tulevad oktoobripühad. Meil on igal aastal nii, et oktoobripeol esineb ka orkester. Eelmise orkestri lapsed läksid kõik kevadel meilt ära. Nüüd õpivad nad koolis. Kas te mäletate Kaie, kes ksülofoni mängis? Ja trummimees Indrekut?»

Kõik mäletasid. Viimasel kevadel oli hirmsasti naerma ajanud, kui Indrek trummiga lavale tuli ja valjusti tere ütles.

«Täna teeme uue orkestri,» sõnas tädi Eevi.

«Mina võtan saksofoni,» pakkus Janno kärmelt. See oli talle tuttav pill. Janno isa mängib tehase orkestris saksofoni. Poisski on pillist mõne tõrtsu kätte saanud.

«Meie orkestris saksofoni pole,» kahetses kasvatajatädi. «Aga küllap me sulle midagi muud meelepärast leiame. Näete, pillid on kõik siin!»

Tädi Eevi võttis ühe kolmnurkse riistapuu, lõi sellele kepiga pihta, ja kuula! — see helises nii kenasti till-lill!

«See on triangel,» ütles tädi ja jagas lastele mitu triangelit kätte. Enele ei jäänud pilli keeruline nimi kuidagi meelde. Küsis siis sosinal Mardi käest.

«Kringel-trangel-trangel,» andis poiss abi.

«Kastanjetid!» ütles tädi. Ja tegi plak-plak-plak-plak.

«Kas sedasi kukuvad kastanimunad puu otsast alla?» päris väike Egon. Tema ei ulatunud üle teiste peade pilli nägema. Arvas, et siin on tegemist kastanitega.

«Nagu hobuse kabjaplagin,» ütles Janno.

«Hoopis üks lind teeb niiviisi,» vaidles Anu. «See, kes marju ja pähkleid varastab.»

Siis tulid ööbikud. Ega need ise küll lindude moodi olnud. Lihtsalt pisikesed torujupid, kuhu külje pealt sisse puhutakse. Tädi Eevi kallas torusse vett ja puhus. Tuba sai kevadehääli täis.

Jaak, Mart ja Andres hakkasid ööbikuteks. Neil tuli linnulaul kõige paremini välja. Janno sai trummi ja oli sellega väga

rahul. Kalle aga taldrikud, mis polnud sugugi supitaldrikute moodi, nagu ta oli arvanud. Eva kartis kangesti, et tema hoopis pillita jääb. Ükspäev ajas ta muusikatunnis nii vale laulujoru, et tädi Eevi pahaseks sai. Mida rohkem tüdruk püüdis, seda enam laul viltu läks.

«Eva võtab tamburiini,» ütles Eevi-tädi ja ulatas trummi moodi asja, millel kuljused küljes. «Kui ma näitan, lööd ja raputad seda.»

Nüüd rääkis tädi, kuidas orkester peab mängima ja mida igaühel tuleb teha.

«Hakkame pille proovima,» õpetas ta. «Mina mängin klaveril ja teie aitate kaasa. Võtame hästi aeglaselt...»

Veiko suu hakkas vägisi kõverasse kiskuma. Tema oli jäänud pillita! «Oi-oi-oi,» katkestas Eevi-tädi mängu. «Mitte kuidagi ei lähe. Ja teate, mis viga on? Meil pole orkestrijuhti. Igal orkestril peab juht olema. Veiko, päästa meid hädast välja! Tule meile orkestrijuhiks, hakka takti lööma!»

Veiko suu läks korrapealt naerule. Tähtsalt hakkas ta teiste ees kättega vehkima.

* * *

Eks nii õpi orkestrid peaaegu igas lasteaias pühadelugusid. Käisin hiljuti Saku näidissovhoosi lastepäevakodus. Muusikatädi Eevi Roos ütles, et nende orkestril on päris mitu lugu selged. Võivad ka sovhoosirahvale esineda.

Ja löigi orkester lahti lõbusa loo. Helilooja Dunajevski «Hobusemängu».

Taldrikud...

Tamburiin...

Kastanjetid...

Triangelid...

Ööbikud...

Ja lõpetuseks piitsaplaks.

Toredasti kõlas Saku laste orkester!

HILJA LEHIS

SIKERPUTI LOO

NINANIPS JÄÄB ÄRA

[Algus «Tähekeses» nr. 9.]

«Isa, teeme täna ninanipsu,» ütleb Sikerput, kui nad isaga hommikul lähevad — üks lasteaeda, teine tööle.

«Kuidamoodi!» ei saa isa aru.

«Teeme nii, et mina lähen sinu eest tööposti otsa ja sina minu eest lasteaeda.»

«Mida sa seal minu töö juures teed!» uurib isa kavalalt.

«Istun tähtsa näoga laua taga ja riidlen: kas te, oinapead, annate ükskord tsementi, millega ma plaani täidan...»

Isa nägu läheb nüüd päris tõsiseks: «Kus sa seda kuulsid!»

«Ma ükskord olin...» Sikerput vaatab kulmu kortsutades isa poole. «Olin... ühe tuttava onu pool. Tema rääkis niiviisi...»

Isa teab küll, et Sikerput valefab, ja Sikerput teab, et isa seda teab. Tükk aega lähevad nad vaikides, nii et juba naljakas hakkab. Siis lausub Sikerput ohates:

«Aga sind ei või lasteaeda saata, sa ei saa hakkama. Täna on meil väikeste liblikate tants. Sul ei tule kindlasti välja.»

Kui nad lasteaia ukse taga teineteisele head päeva soovivad, pahvatavad mõlemad naerma. «Oinapead jäävad ära,» lubab isa.

«Ninanips jääb ära,» kinnitab Sikerput.

[Lõpp.]

PÕLLUMEES PÕLINE RIKAS

Vanasõnal on õigus: viljaväljad ja kartulipõllud, heinamaad ja lehmakarjad, sead, lambad, kanad ja mesilased — need kõik on põllumehe varandus. Aga et kolhoosides ja sovhoosides oleks jõukus põline, on vaja hoolsat ja usinat tööd.

AGRONOOM

See mees või naine on maal vist küll kõige tähtsam. Juba varakevadel, kui lumi alles maas, saadab ta traktorid väetisekoormatega põllule. Ja juhatab: siia nii palju, sinna naa palju. Agronoom on lõpetanud tehnikumi või Eesti Põllumajanduse Akadeemia ning ta tunneb põldu paremini kui keegi teine. Põllumehtarkust on tarvis eriti külvitöödel. Siin on agronoom hommikust õhtuni põldudel. Ta uurib järele, missugusele põllule võib juba külvata.

Suve algul hoolitseb agronoom selle eest, et hein saaks kiiresti ja kuivalt varju alla. Sügisel sõidavad kombainid vilja lõikama. Jälle on agronoomil muretsemist: saak tuleb kadudeta koristada. Kartulivõtmisega on samad lood. Alles siis, kui kartul on panipaikades, võib agronoom veidike hinge tõmmata. Ainult veidike, sest juba hakkab ta kokku seadma uut kevadtööde plaani.

TRAKTORIST

Temast oleneb see, kuidas kasvavad põldudel vili, kartul, mais. Kevadel ta oma raudhobul künnab ja külvab, suvehakul muldab kartuleid ja harib juurvilja, siis niidab heina ja veab selle varju alla. Viljalõikuse ajal istub traktorist kombainirooli taha. Talvel veavad traktorid lautade juurde loomasööta ja põldudele väetisi. Siis aga remonditakse töökodades traktoreid, et kevadel võiks korras raudhobudega jälle põllule minna.

KARJATALITAJA

Laudas töötab karjatalitaja. Ta söötab lehma ja sigu, hoolitseb vasikate ja mullikate eest. Igaüks selle töö peale ei sobi. Karjatalitaja peab loomi armastama. Aga ta peab tundma ka masinaid, millega ta lehma lüpsab ja sigadele sööta künadesse toimetab. Kolhooside ja sovhooside loomafarmides on terve hulk masinaid, mis kergendavad karjatalitaja tööd ja aitavad tal tulukalt karja kasvatada.

KAIDO LIIVA

Illustreerinud VIRVE KOTKAS

ANATOLI MITJAJEV

Kuidas leiba otsitakse

Lapsepõlves kippusin oma asju kaotama. Otsisin neid sageli, ei leidnud üles ja olin tige.

«Sina otsi nii, nagu otsiksid leiba,» ütles vanaema. «Küll sa siis üles leiad.» Vanaema nõuandest ma aru ei saanud. Leib on ju kapis. Selle leiab sealt igal ajal. Otsida pole üldse vaja.

Siis olin juba suur poiss, kui sõda algas. Toiduainetest oli puudus. Köht oli kogu aeg tühi. Kaartidega saadud leib jaotati võrdseks kõigi perekonnaliikmete vahel. Kooruke lõigati Džekile.

Lõunaks ei olnud leivast raasukestki järel.

Õhtul vaatasin kõik lausahtlid läbi, vahtisin kõikidesse kapinurkadesse, lootes leida kusagilt leivakoorukestki.

Siis ma sain aru, kuidas leiba otsitakse.

Kes leiba varastavad

Leiba varastavad lumeta talved. Sügisel küntakse maa üles, külvatakse villi maha, igast terakesest pärkab enne külmade saabumist roheline võrse. Ilma lumevaibata see võrse hukkub külma käes. Miljonid, miljardid orasevõrsed hukkuvad.

Leiba varastavad põuad. Kui vihma ei tule, kuivatab päikesekuumus viljapead. Heal suvel on viljapeas terad rasked kui haavlid. Põuaga on nad nagu vatipudemed. Kus heal suvel oleks kasvanud terve leivapäts, saab halval suvel ainult väikese kakukese.

Veel varastavad leiba laste vallatused. Poiss võtab leivatüki, hammustab paar suutäit ja viskab siis minema. Mõnes koolisöökklas isegi loobivad koolipoisid üksteist leivaga.

Lumefut talve ja põuda ei saa vältida. Kuid leiba hoida on imekerge.

Tõlkinud SILVI VÄLI

MARI RAHYLAUL

SÜGIS

SÜGISEL LINNUD
LENDAVAD ÄRA.
HÄÄL AINULT TAEVASSE JÄÄB.
SÜGISEL LEHED
LENDAVAD ÄRA.
PUU AINULT KÜNKALE JÄÄB.
SÜGISEL PILVED
MADALAL TAEVAS.
PÄIKENE KÕRGELE JÄÄB.
PUNASED SÕED NÜÜD
TUHAKS KÕIK SAAVAD.
SOOJUS KUID MEIEGA JÄÄB.

Tõlkinud ANDRES JAAKSOO

Illustreerinud VALLI HURT

VALEERIA VILLANDI

POISS JA AUTO

Käekõrval lasteaeda viis
sind kiirustades ema,
tee ääres seista aega siis
küll polnud iial temal.

Töö ootas hommikul, ja poest
ta õhtul läbi ruttas,
sind sakutas ta kurjal moel,
kui jälgi tegid mutta.

Ei automaatsist hoolitaja
ja kraanasid ei tundnud,
buldooseri tal roolida
eal polnud pähe tulnud.

Said täna koolist raamatud,
poest sinipõhja mütsi,
sa pole enam saamatu,
vaid hakkad koolijütsiks.

Käid üksi oma kooliteed
ja sul on aega kaeda,
kuis kallurautot roolib mees,
kuis ekskavaator kaevab.

Kui kuskil külje kriimustab
üks auto teise vastu,
siis oled kohal kiiruga
just nagu lingust lastu.

Sa sebid kõikjal ringi siin
ja muudkui jalus hiilid.
Su näol on värsked tindikriim
ja sulle hüüab miilits:

«On sõidukeile sõidutee,
poiss, pea sa hästi meeles!
Ja see ei ole võidumees,
kes jookseb autoteele.»

Illustreerinud ASTA VENDER

Siin tormas auto nina ees
poiss suure õhinaga,
nüüd kahel autol ninad sees
ja klaasipuru taga.

Poiss pääses terve nahaga,
kuid tänav oli kitsas.
Need uljespead veel tahavad
vist saada lapsevitsal!»

MOLDAAVIA KIRJANIK
ION DRUTSE

Puuke

Kui juhtuvad külvitööd olema, läheb Bobotšel emaga põllule kaasa. Ja kui tal jõudu ei jätku, siis ema aitab; kui mõni asi ei õnnestu, siis ema kohendab natuke; ning õhtul tulevad nad põllult koju nagu teisedki.

Kui naabritel juhtuvad pulmad olema ja kindlasti tuleb tantsima minna, siis Bobotšel läheb õega. Ja kui ta ei suuda õde tantsu lõpuni keerutada, siis õde keerutab ennast ise; kui ta astub õele jalale, ei tee see väljagi; kui ta araks muutub, siis õde julgustab teda, ning teistega koos on ka nemad rõõmsad.

Kui Bobotšelil on tarvis maja ehitada, kutsub ta isa appi. Ning mida Bobotšel ei jõua püsti ajada, upitab isa, ja mida tema ei suuda maa sisse taguda, taob isa, ja häda pole midagi: maja, mida nad ehitavad, ei saa teiste omast halvem.

Kui juhtub sõda tulema — annaks taevast, et seda ei juhtu! —, läheb Bobotšel vanaisaga rindele kaasa. Vanaisa on juba kahes sõjas olnud, tal on neli

medalit. Ja seal, kus Bobotšel jänni jääb, on vanaisa mehe eest väljas. Kui Bobotšelil kuul rauas tõrgub, tulistab vanaisa oma vintpüssist, ja häda pole midagi: nad tulevad tollestki sõjast tagasi, roodule häbi tegemata.

Selliseid mõtteid mölgutab Bobotšel igal hommikul, sammudes oma koletu suure portfelliga kooli. Astub ja rõõmustab, et ta pole ükski, et tal on nii palju lähedasi, kes elu rasketel tundidel ei jäta teda ükski teelahkmele seisma, kuid... kogu nende abi tuleb kahjuks hiljem. Aga täna oleks tal abi vaja rohkem kui kunagi enne. Täna hakatakse küsima ükskordühte, algusest lõpuni. Ja ta süda aimab, et täna kutsutakse teda tahvli juurde ja tal tuleb seista ükski kogu klassi ees, ning kuigi tal on palju omakseid, pole neist üldse abi. «Aga see on niimoodi sellepärast,» selgitas kord isa, «et õppimine on nagu üle purde minek. Teine ei saa seal aidata. Seal pead ise mees olema. Muidu ei saagi üle!»

Tõlkinud ELLEN ORGMETS

VAIKE VÄLJAOTS

METSAKINGID

METSAEMA, METSAEMA,
ANNA MEILE MAASIKAD!

LAPSUKESED, KULLAKESED —
MARJAD AMMU OTSA SAID.

METSAEMA, METSAEMA,
KUS NEED SEENED SIRGUVAD!

LAPSUKESED-LALLIKESED,
KÜLMAGA EI SIRGU NAD.

METSAEMA, METSAEMA,
KINGI LEHTI KIREVAID!

ON NOVEMBER, LAPSUKESED,
TUUL VIIS LEHED MINEMA.

METSAEMA, METSAEMA,
KAS SIIS JÄÄME KINGITA!

KULLAKALLID LAPSUKESED,
METS ON NOBE KINKIMA...
KINGIN TEILE VÄHEKESE:
METS KOHAL TÄHEKESE,
HÄRMALÕNGA HELEDA,
LINNU UNEVIDINA.
KINGIN PIHLATARJA MAITSYA,
METSAVARJU HELLA, KAITSYA.
JA KUI JÕUAB NÄÄRIKUU,
KINGIN TEILE NÄÄRIPUU.

Rõõm

Illustreerinud ENE PIKK

OLIVIA SAAR

Emal on täna sünnipäev. Joonistasin talle kingituseks pildi, kus on punase peaga ema, punase peaga poiss ja pisike punase karvaga koer. Poisil on lill käes, koeral on lill suus. Ema seisab ilma lilleta, sest punase peaga poiss ja punase karvaga koer pole jõudnud veel lille üle anda.

Ema vaatas pilti ja oli rõõmus. Rõõmu on ju lihtne ära tunda, sest rõõm näeb ilus ja lõbus välja. Ja rõõmul on veel see tore omadus, et ta teeb ühekorraga heameelt rõõmu saajale ja rõõmu tegijale ja nendele ka, kes rõõmsa inimesega kokku puutuvad.

Kui ema täna oma poodi tööle läheb, siis muutuvad kõik müüjad ema nähes rõõmsaks. Ja müüjate heast tujust lähevad ostjatelgi näod lõbusaks. See on siis meie linna rõõmsa tuju pood. Kuid kõige vahvam on veel see, et see rõõmsa tuju pood tekkis minu pildist. Pildist? Aga kui ema pildi käest paneb? Näiteks kappi või lausahtlisse? Võib-olla kaob siis

rõõmgi sinnasamasse kappi või lausahtlisse? Sest pildirõõm on ju pisike, ta võib kergesti kuhugi lipsata! Aga ma tahtsin väga, et emal oleks sünnipäeval suur rõõm. Seepärast püüdsin hästi meelde tuletada, mille üle ema varem on eriti rõõmistanud.

Kas see polnud mitte siis, kui isa ükskord emal aknaid pesta aitas? Ja kas see polnud siis ka, kui isa ükskord seeni marineeris? Muidugi oli see siis! Ja nüüd ma teadsin täpselt, mis emale kõige suuremat rõõmu teeb — see on ju tema abistamine.

Kutsusin Reeda, kellega ma koos mängin, meile ja me hakkasime kohe abistamisega peale.

Kõigepealt lasksime vanni poolestaadik kuuma vett täis. Siis lasksime külma lisaks. Seejärel raputasime vanni paki «Piritat». Ja siis pistsime kõik valged käterätikud ja padjapüürid ja isa punased dressipüksid ja minu valged sokid vette. Vanni tekkis palju vahtu ja varsti läks vesi punaseks. Ma ei teadnudki, et mustus punast

värvi on. Arvasin ikka, et mustus on musta värvi. Aga Reet ütles, et ükskõik, mis värvi see mustus on, peasi, et pesu saab puhas. Kui me pestud asju välja kuivama panime, märkasime, et padjapüürid ja käterätid on puha punasekirjud.

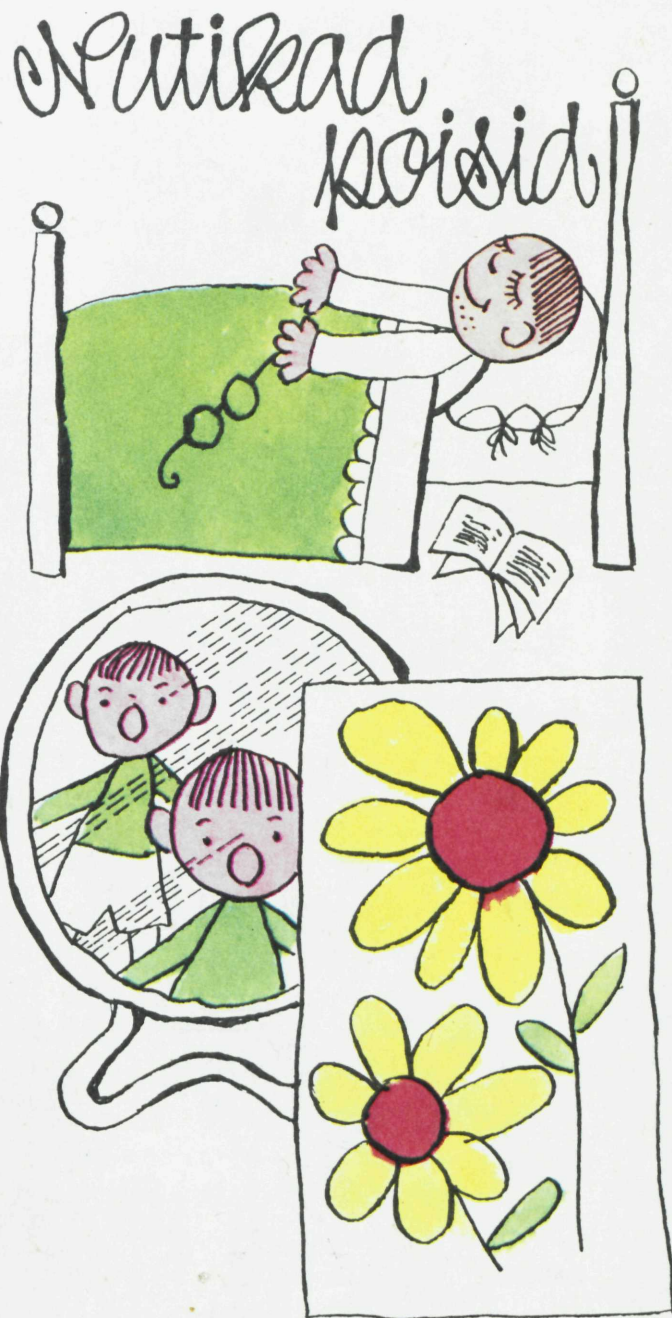
Selle punaselaigulise pesu pärast läks kõik meie rõõmutegemine nurja. Ema silmades polnud rõõmuraasugi, kui ta õhtul seda kirjuks pestud pesu uuesti pesi ja keetis.

Olin oma voodis ja ootasin und. Aga nii kurva lapse juurde nagu mina ei tahtnud unistulla. Nii kurva lapse juurde ei taha vist mitte keegi tulla? Kuid keegi ometi tuli!

See oli ema. Tal oli minu joonistatud pilt käes ja ta silmad paistsid jälle naerused.

Tõmbasin teki säuhti üle pea ja haukusin suure koera moodi. Ema tegi pisikesse koera häält vastu. Ja siis üks päriselt punase peaga ema ja üks päriselt punase peaga poiss naersid mis kole.

Vaata siis, missugune suur rõõm võib ühest pisikesest pildist tulla!

ERIKA ESOP

«Homme lähen komandeeringusse! Kell kuus tuleb auto mulle järele!» teatas isa õhtul.

«Kuidas nii?» sattus ema paanikasse. «Aga sünnipäev? Aga külalised?»

«Olen õhtuks tagasil!» vastas isa rahulikult.

Mart kuulas ja vaikis.

Siis jooksis ta Jüri juurde. Vanem vend leiab alati head nõu.

«Isa sõidab homme komandeeringusse,» kurtis ta.

Jüri tõstis pilgu raamatult. «Kust sa tead?»

«Praegu just ise ütles. Kell kuus tuleb auto järele.»

«Kell kuus! Nii vara?!»

«Nojah, sellepärast ma ju...» Ja Mardi suu ümber tekkis nutuvõru.

«Hakkad pillima?»

«Aga kuidas me siis teda üles laulame, kui ta nii vara ära sõidab?» tihkus Mart.

«Mis sa siis kohe...! Vaat mis...» Jüri mõtles veidi ja tõmbas venda varrukast. Siis hüppas ta püsti ja müksas naerdes Marti. «Vaat mis,» kordas ta uuesti, «me laulame ta hoopis magama! Nojah, ja ongi huvitavam!» Ning oma mõttest vaimustusse sattudes kordas Jüri: «Ja-jah! Täpselt, me laulame ta magama! Vahva, eks?» Muidugi on see vahva, kui juba Jüri ütleb!

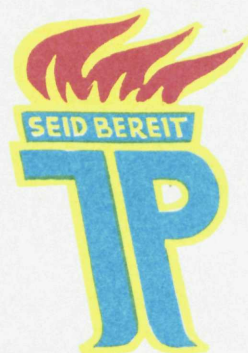
Ja õhtul, kui isa magama läks, hiilisid kaks õnnelikku meest isa voodi juurde. Ettevaatlikult asetasid poisid oma sünnipäevakingid — enda joonistatud pildi ja habemeajamispeegli — isa öökapile ning alustasid Jüri eestvedamisel täiel häälel vanaema unelaulu:

«Uinu vaikselt, mu lind,
ma valvan ju sind.
Su voodilt ei läe,
nüüd magama jää...!»

Sest teeb see ju üks välja, kas lauldakse hommikul üles või õhtul magama. Ja isa oli poistega päris ühel nõul.

SINU SÕBRAD VÄLISMAAL

NOORED PIONEERID

Saksa Demokraatlikus Vabariigis astuvad 6—14-aastased lapsed pioneeriorganisatsiooni, mis kannab saksa tööliklassi juhi Ernst Thälmanni nime. Siiski, thälmanlaseks saadakse alles V klassist alates. Aga I—IV klassi lapsed on noored

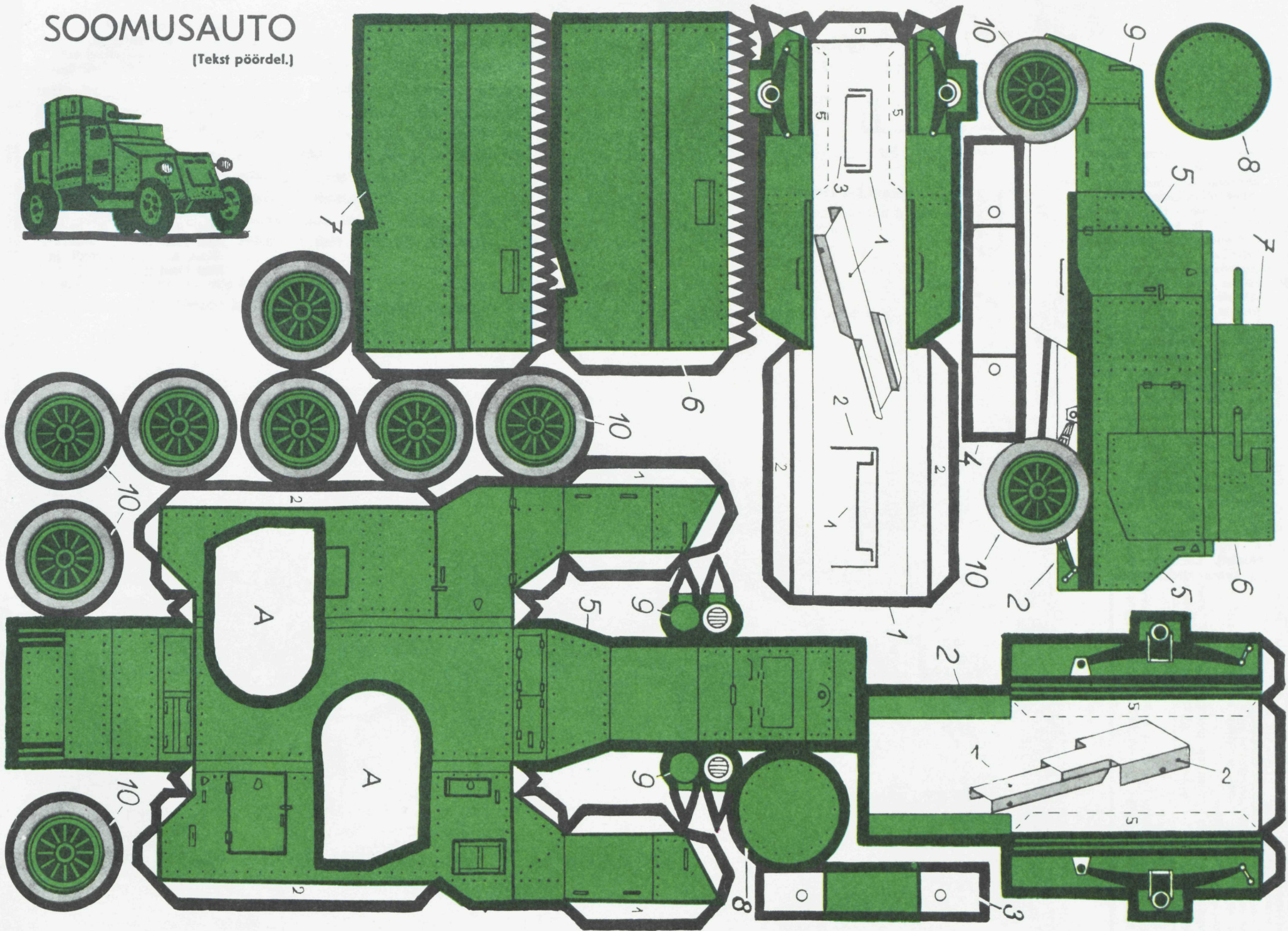
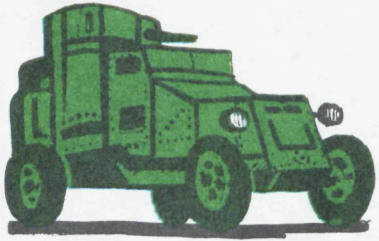
pioneerid ning nad tegutsevad nii nagu meil oktoobrilapsed. Nad mängivad, korraldavad mänguasjapidusid, laulavad, tantsivad, joonistavad, peavad lõbusaid koondusi ja spordivõistlusi. Kõike seda teevad nad thälmanlase nimetuse saamiseks.

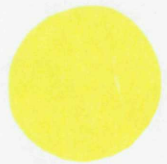
Vormiks on valge pluus, tumedad püksid, tüdrukutel tume seelik, ning sinine kaelarätt. Reegleid on palju:

Meie, noored pioneerid, armastame Saksa Demokraatlikku Vabariiki, armastame oma vanemaid, armastame rahu, peame sõprust Nõukogude Liidu ja teiste maade lastega, õpime hoolsalt, oleme korralikud ja sõnakuulelikud, austame kõiki töötajaid ning osutame kõikjal jõukohast abi, elame üksmeelselt ja abistame üksteist, kanname uhkusega sinist kaelarätti. Noor pioneer annab ka töötuse: «Töötan olla tubli noor pioneer. Töötan täita noore pioneeri reegleid.»

SOOMUSAUTO

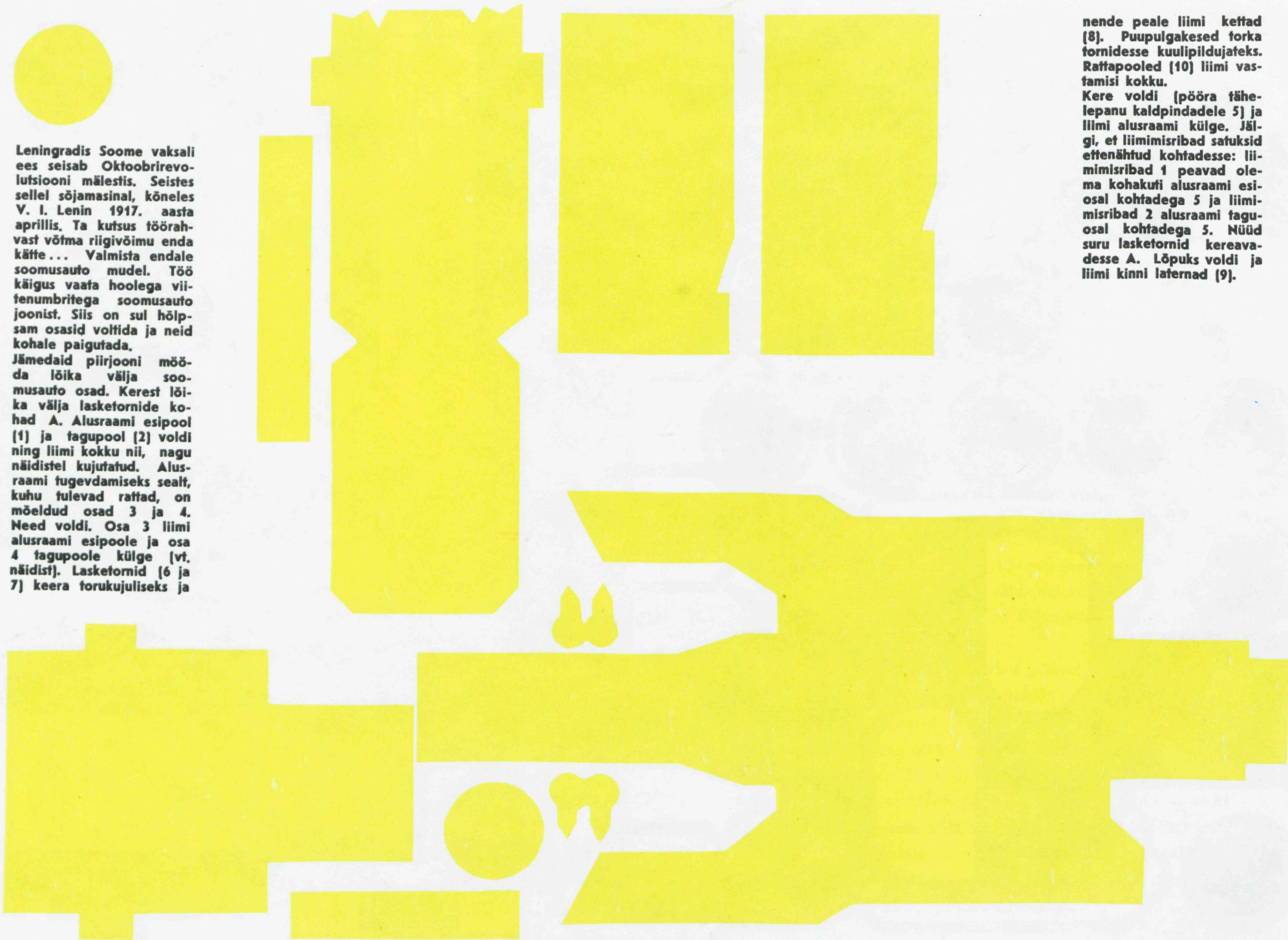
[Tekst pöördel.]

Leningradis Soome vaksali ees seisab Oktoobrirevolutsiooni mälestis. Seistes sellel sõjamasinal, kõneles V. I. Lenin 1917. aasta aprillis. Ta kutsus töörahvast võtma riigivõimu enda kätte... Valmista endale soomusauto mudel. Töö käigus vaata hoolega viitenumbritega soomusauto joonist. Siis on sul hõlpsam osasid voltida ja neid kohale paigutada.

Jäämedaid piirjooni mööda lõika välja soomusauto osad. Kerest lõika välja lasketornide kohad A. Alusraami esipool (1) ja tagupool (2) voldi ning liimi kokku nii, nagu näidistel kujutatud. Alusraami tugevdamiseks sealt, kuhu tulevad rattad, on mõeldud osad 3 ja 4. Need voldi. Osa 3 liimi alusraami esipoole ja osa 4 tagupoole külge (vt. näidist). Lasketornid (6 ja 7) keera forukujuliseks ja

nende peale liimi kettad (8). Puupulgakesed torka tornidesse kuulipildujateks. Rattapooled (10) liimi vastamisi kokku.

Kere voldi (pööra tähelepanu kaldpindadele 5) ja liimi alusraami külge. Jälgi, et liimimisribad saaksid effenähtud kohtadesse: liimimisribad 1 peavad olema kohakuti alusraami esiosal kohtadega 5 ja liimimisribad 2 alusraami taguosal kohtadega 5. Nüüd suru lasketornid kereavaldesse A. Lõpuks voldi ja liimi kinni laternad (9).

Vigurivändal tekkis kange himu sinki süüa. Noh, siis on tarvis poes ära käia! Ta asus teele, ja nimelt oma maja parempoolse alumise nurga juurest paremale poole. Oli talv, teed kattis kiilasjääd. Vigurivänt astus sammu, kukkus kraavi. Ronis välja, kukkus uuesti kraavi. Ronis välja, sai mõned sammud kõndida, kukkus kolmas ja neljas kord. Pärast neljandat kukkumist otsustas ta libedalt teelt ära mäeseljakule ronida. Mõeldud, tehtud! Ent üles jõudnud, lendas vaene Vigurivänt mitmes keerus uperkuuti. Ja oi, mis talle uperkuudi ajal meenus: panin ju omaenda korstnasse singi suitsema, milleks üldse poodi kippuda! Ta kõmpis otsejoones koju tagasi, seekord isegi komistamata. Et ta mäeseljakut pidi tuli, sattus ta just oma maja katusele. Võttis korstnast singi ning söi.

Aga teie mõistatage: mis looma sink see oli! Vastuse leiate, kui Vigurivända maja paberile joonistate ja sinna ka tema teekonna pideva joonega ära märkite.

Maja tehke täpselt nii, kahe korstna ja ühe aknaga:

Oks samm olgu umbes nii pikk: —

Kraavi kukkumine ja väljaronimine olgu:

Mäkkeminek ja uperkuut:

VIIU, VIHMAVARI JA LUMESADU.

Joonistanud EDGAR VALTER

ELKNO Keskmittee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 11 — 1973, XIV aastakäik, ilmub üks kord kuus. EKP Keskmittee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 007, Pärnu mnt. 67-a.

Kolleegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Reigna, H. Rattiste. Peatoimetaja kt. O. Saar, kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurl, vanemkorrektor E. Orgmeis.

Telefonid: vastutav sekretär 681-319; kunstiline toimetaja 681-321; koolielu, teadus, tehnika 681-315; kirjandus, kirjed 681-317; vanemkorrektor 681-316; üldtelefon 681-318.

Laduda antud 20. IX 1973. Trükkida antud 18. X 1973. Trükiary 66 000. Paber 90×60/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2.65. MB-01997. Tellimise nr. 2548. EKP Keskmittee Kirjastuse trükikoda, Tallinn 200 007, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel HEINO SAMPU joonistus «Pidupäeval».

«Täheke» 1973
Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Комета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии. Tallinn-200 007. Пярну маantee, 67-a. AR-1997. Рас редакция: ЭССР, Таллин, 200007. Пярну маantee, 67-a. Цена 15 коп. Заказ № 2548. Тираж 66 000.

Suvel oli mõnus supelda.

Auh! Auh!

Nüüd käib kool juba täie hooga. Nii teil kui minul ka. Iga päev aina tunnid. Mõni päev läheb kaunis pikaks. Väsitab päris ära. Aga mõni teine päev on jälle hästi lihtne. Kas või see päev, kus on salmitagemise tund. Viimases salmitagemise tunnis ütles õpetaja meile:

**OLEN AMMU HELLITANUD ÜHTE SOOVI. —
KIRJUTAGE MULLE TÖÖST ÜKS LUULETUS, TEHKE PROOVI.**
Nojah, minul tuli see luuletus niisugune:
**KOERA TÖÖ ON KOERUST TEHA,
AJAVIITEKS HAUKUDA.
KOERA TÖÖ ON HOIDA MAJA,
AEDA, ÕUE, TÄNAVAT.
KOERA TÖÖ ON SÄÄREST VÖTTA
PAHARETIL PAHURAL.
KOERA TÖÖ ON LIMPSTI-LIMPSTI
SÕBRA NINA LAKKUDA.
KOERA TÖÖ ON KOOLIS KÄIA,
ÕPPIDA SEAL HOOLEGA.**

HIND 15 KOP.
ИНДЕКС 78231

Aga missuguseid töid teie teete! Kirjutage!

Minu eelmisele kirjale olid tublimad vastama Maret Peep Tartust, Urmas Nurga Haljalast, Kristin Kasu ning Heli Künamägi Tallinnast ja Aili Amos Rakverest.

Krässu

KRÄSSU!

Mina kirjutan sulle luuletuse karvasest sõbrast, sina aga arva ära, kes on see karvane sõber. Muidugi on see sulle lihtne.

KARVANE SÕBER

MINUL ON ÜKS SÕBRAKE,
VÄIKE, ARMAS, KARVANE.
MÄNGIB TA JA LULLI LÖÖB,
VAHEL MAIUSTUSI SÖÖB.

AILI AMOS,
Rakvere Internaatkooli õpilane

PÄÄSUKESTE UUS KORTER

Möödunud aastal suvitasin Võrus. Meie maja räästa all oli kaks pääsukesepesa. Sel suvel sadas väga palju vihma ja ühel hommikul, kui ma õue läksin, lebas üks pesa räästa all maas. Vihm oli ta purustanud. Pääsupojad olid pesa kõrval maas. Nad olid väga väikesed ega osanud veel lennata. Vana pääsuke tiirutas õnnetult nende kohal ega mõistnud midagi ette võtta.

Mul oli kodust kaasa võetud väike plastmasskorv. Me otsustasime panna pääsupojad korvi ja riputada see räästa alla. Kui tulin pärast pääsupere uhket «korterit» vaatama, nägin, et pääsuema toitit agarasti oma poegi. Ei lugenud talle uus pesa, pojad jäid ikka armsaks. Nii sai see pääsupere endale kõige huvitavama korteri pääsukeste hulgas.

HELI KÜNAMÄGI,
Tallinna 44. Keskkooli õpilane